

Čebelarstvo – rdeča nit mojega življenja

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Mirko Pavlin

Davnega leta 1943, med drugo svetovno vojno, sem prvič videl in okusil med. Njegove arome in okusa ne bom pozabil nikoli. Navdajal me je z izrednim veseljem in ponosom, saj sem ga pridelal sam. Takrat sem bil star 13 let in imel sem že svoje čebele, oče mi je naredil čebelnjak za 12 panjev. Znanja sem imel še zelo malo, vendar so bile naravne danoosti takrat popolnoma drugačne, varoj še ni bilo in paš dovolj, da so čebele preživele. V tistih vojnih letih smo na svoji kmetiji, v vasi Sveti Križ pri Litiji, pridelali veliko medu, ki nam je olajšal življenje v obdobju pomanjkanja in stiske, ko je povsod primanjkovalo tudi najosnovnejše hrane. Od takrat je minilo že 75 let, toda očetova čebelarska popotnica me spremlja še danes in je še vedno rdeča nit mojega življenja. Celo življenje sem delal in se preživljal ter prislužil upokojitev kot čebelar.

Čebelarsko šolanje

Leta 1947 sem začel obiskovati kmetijsko šolo Mala Loka. Tam sem ugotovil, da ima naša šola čebelnjak s tridesetimi AŽ-panji. Seveda sem ves prosti čas namenil opazovanju in proučevanju čebel. V antikvariatu sem si z enomesečnimi prihranki kupil knjigo p. Donata Juga, OFM z naslovom *Praktični čebelar*. Čebelnjak je pogosto obiskoval ravnatelj OŠ v Šentlovrencu na Dolenjskem, dal mi je veliko koristnih čebelarskih napotkov in mi razkril marsikatero čebelarsko skrivnost. Ravnatelj je hitro opazil mojo zagnanost in ljubezen do čebel, zato je predlagal, naj me zadolžijo za oskrbo šolskega čebelnjaka. Nalogo sem ponosno sprejel, skrbel sem za 30 čebeljih družin. Tako sem postal šolski čebelar. Kljub mladim letom sem se čebelarjenja lotil resno, natančno in odgovorno. Učenci kmetijske šole smo vsak dan pomagali delavcem v hlevih in svinjakihi. Skrbeli smo tudi za kokoši in zajce ter pomagali pri molži 28-tih krav. Najraje pa sem se ukvarjal s čebelami, ki so mojo skrb zanje bogato poplačale z medom.

Po končanem šolanju sem še leto dni skrbel za čebele in sadovnjak na šolskem posestvu, nato pa sem se leta 1952 vpisal na dveletno čebelarsko šolo v Ljubljani. Bilo nas je 14 slušateljev. Ljubljanska čebelarska šola je bila poleg šole v Peči na Kosovu in v Novem vinodolskem na Hrvaškem ena od treh, ki so jih v tistem času ustanovili po Jugoslaviji in so izvajale isti dveletni učni načrt. Šola v Peči je propadla kljub investiciji v čebelnjake in panje. Nikoli ni bilo slišati, da bi od tam izšel kak čebelar. S čebelarji iz hrvaške šole pa smo se srečali. Ljubljanska šola je pod vodstvom ravnatelja šole g. Josipa Kafola izšolala dve generaciji čebelarjev. Šola je delovala štiri leta pri Glavni združni zvezi. Čebelarska zveza je organizirala prakso in poskrbela za učitelje.

Začetki poklicnega čebelarjenja

Leta 1954 sem šolanje zaključil in se takoj naslednji dan, z zaposlitvijo v podjetju Jugoapis (naslednik ČE-GO – Čebelarsko gospodarsko), z vlakom odpravil v Metković ob reki Neretvi. Tam sta me že čakala dva slovenska čebelarja, Valentin Noč z Gorenjske in Franc Kastelic iz Grosupljega. V dolini reke Neretve so se razprostirala širna polja žajblja, ki so nudila odlično pašo čebelam. Tam smo skrbeli za 350 čebeljih družin, natočili smo za cel vagon žajbljevega medu in ga nato poslali v Ljubljano. Iz Metko-

Študentje čebelarske šole z Josipom Kafolom, ravnateljem čebelarske šole. Mirko Pavlin je drugi z leve.

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Pridobivanje matičnega mlečka

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

viča smo čebele odpeljali na Duvanjsko polje (300 m nadmorske višine), ki je bilo pravi raj za čebele. Iz Duvna smo se nato preselili v Livno na kraški žepek (*Saturea montana*). Po končani paši smo čebele natovorili na železniški postaji Knin in se odpeljali v Kočevje.

Leta 1957 sem imel v Kočevju 150 čebeljih družin. Smreka je lepo medila, 6. junija pa se je začela sezona hoje, ki je trajala vse do septembra. Vreme je bilo lepo, toplo in brez nali-vov, občasno se je pojavljala topla rosa. Moje ročno točilo se je takrat vrtelo od jutra do večera, pridelal sem 73 kg medu na eno čebeljo družino, kar je zneslo 11 ton hojovega medu. Podjetje Jugoapis me je nagradilo z 32.000 dinarji nagrade za dobro opravljeno delo.

Leta 1958 so me po dekretu za zaposlitev v Kmetijski poslovni zvezi poslali v Belo krajino, v Črnomelj, da bi na tem območju pospešili strokovni razvoj čebelarstva. Prvo leto smo že imeli 80 LR čebeljih družin. Mizarsko podjetje IMV v Semiču je v sodelovanju s podjetjem Jugoapis začelo izdelovati LR-panje, jaz pa sem bil odgovoren za njihovo kakovost. Kasneje se je Jugoapis preoblikoval v Zavod za čebelarstvo, ki ga je vodil dr. Jože Rihar.

Leta 1962 je bil v Podsmreki ustanovni občni zbor podjetja Agromel, v katerem sem se zaposlil. Ustanovitelji so bili čebelarji. Maks Krmelj, doma iz Škofje Loke, partizan v Dražgošah, je postal direktor Agromela. V šali smo rekli podjetju Agrokrmelj. Naslednje leto me je podjetje poslalo v Liko, da v Gračacu in Malovanu pripravim prostor za 1500 panjev čebel, ki jih bodo pripeljali naši kooperanti. V desetih dneh sem pripravil vse potrebno, nato pa so s tovarnjaki in vagoni vozili čebele v AŽ-panjih. Pogoji za medenje so bili odlični, zdelo se je, kot bi narava želela še dodatno podpreti naša prizadevanja. Kraški žepek je bogato cvetel in užival sem ob pogledu na neštete cvetove bele in modre barve. Zadostne količine vlage in sonca so povzročile, da je žepek medil kot še nikoli prej. Od kooperantov sem prevzel mal med in ga v petdesetih dneh paše s tovarnjaki poslal v Ljubljano 93 ton. Danes tam ni več veliko te paše, ker zaradi vojne ni več ovčereje. Ovce so prej popasle travinje, ki sedaj prerašča žepkove grmičke in le-ta zato slabše medi. Agromel je zaradi notranjih težav deloval malo časa, do leta 1964. Premagala ga je tudi konkurenca – Medex. Za ugaslim podjetjem je ostalo 250 ton medu.

Ustalitev v Beli krajini

V tistem času sem v Beli krajini spoznal bodočo ženo, pridno kot čebela. V Semiču sva si zgradila dom in si ustvarila družino. Semič – to je zame najlepši kraj na svetu! Bog mu je namenil veliko sonca in mnogo pridnih rok. Tu so pridni, delovni in pošteni ljudje. Narava v Beli krajini ponuja raznolike čebelje paše, zato sem kaj kmalu po prihodu v Semič že imel 30 čebeljih družin. Šele s propadom Agromela sem postal pravi čebelar. V nekaj letih se je število mojih čebeljih družin povečalo na 200, v najboljših letih pa do 280. Pridobival sem vse čebelje pridelke: med, vosek, cvetni prah, propolis, matični mleček. Z mlečkom

Prevozni čebelnjak

sem odlično zaslužil. Mlečkati sem se naučil leta 1960 v Kaštelu pri Splitu, kjer smo celo leto z učenjem iz poskusov in napak, brez predhodnega znanja, pridelali 1 kg mlečka. V letih mlečkanja se je postopek izpopolnil, da so bili vsi matičniki istočasno polni. Ukvarjal sem se tudi z vzrejo matic za prodajo in izvoz. Nekoč sem pripravil 1000 zrelih matičnikov za pošiljko v Beograd. Čebele sem prevažal na paše: južno od Zagreba na akacijo, na kostanj v Belo krajino, na hojo v Gorski kotar in na žepek v Liko. Več kot to pa ne, ker je prevažanje čebel zelo naporno in precej tvegano opravilo. Pozneje sem postavil čebelnjake na šestih lokacijah za vse sorte medu, ki obstajajo v Sloveniji. Prevažanje tudi ni najbolje združljivo z mlečkanjem.

Čebelarstvo povezovanje in organiziranje v Beli krajini

V Beli krajini so čebelarji organizirani že veliko let. Za napredek čebelarjev je skrbelo ČD v Črnomlju in Metliki. V Semiču smo se leta 1958 povezali v čebelarstvo družino, ki je pozneje postala društvo. Bil sem njen pobudnik in prvi predsednik, to nalogo sem opravljal 28 let. Sprva je v društvu delovalo 12 članov. Veliko pozornosti smo namenjali novim znanjem in uvajali sodobne pristope. Skušali smo ustvarjati čim boljše pogoje za zdravje čebel. Organizirali smo poučne in zanimive izlete. Po osemindvajsetih letih mojega predsedovanja je društvo imelo 32 članov.

Razvitje prapora

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Šolski čebelnjak za čebelarski krožek pri OŠ Semič

Prav posebno doživetje so bila predavanja, ki smo jih organizirali v mesecu marcu leta 1959. V enem samem dnevu sva z g. Jožetom Babnikom, agronomom iz družine šestih sinov, vsi odlični čebelarji, predavala kar v petih belokranjskih krajih, in sicer v Črnomlju, Dragatušu, Vinici, Metliki in Semiču. Tema predavanj je bila čebelarjenje celo leto. Predavanja so bila dobro obiskana, izmenjava dobrih praks in izkušenj pa se vedno izkaže kot zelo koristno delo. Vse to v enem dnevu. Bila je to res naporna nedelja.

Leta 1969 je na Štrekljencu pri Semiču potekalo srečanje belokranjskih čebelarjev. Zbrali smo se pri čebelarju Antonu Pašiču. Uvodno predavanje je pripravil prof. Martin Mencej. Njegovo predavanje je bilo brezhibno, zato je le malokdo od prisotnih vedel, da je bil gospod Mencej skoraj popolnoma gluhi, saj je sluh izgubil na Golem otoku. Poleg strokovnih tem pa seveda ni manjkalo dobre pečenke, dobrega domačega vina in dobre volje.

Tudi razvitje čebelarskega prapora v Semiču je bilo velik dogodek. Ob tej priložnosti smo prvič podelili priznanja

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Na stojšču v Beli krajini

Foto: osebni arhiv Mirka Pavlina

Čebelarski turizem – obisk čebelarjev v času Apimondie v Sloveniji

osmim starejšim čebelarjem, počastili smo jih z odličji A. J. III. stopnje. To je bilo zanje lepo presenečenje, ki so se ga še dolgo radi spominjali. Pohvala za dobro opravljeno delo je za vsakogar odlična spodbuda! Denar za prapor in druge stroške so nesebično prispevali člani našega društva.

Leta 1986 smo v Semiču pripravili zelo odmevno čebelarsko razstavo. Leto pozneje smo v Semiču posadili lipov park, ki je danes ponos našega kraja. 28 čebelarjev je posadilo 118 lipovih sadik, ki smo jih izkopali v okoliških gozdovih. Naše delo je bilo bogato poplačano – danes se Semič ponaša z najlepšim lipovim parkom na Dolenjskem in v Beli krajini.

Izzivi izobraževanja, solidarnosti, ekološkega pristopa in čebelarskega turizma

Na številnih kongresih Apimondie sem pridobil pomembna znanja, bogate izkušnje in številna poznanstva. Vedno sem se zavedal, da so ustrezna znanja ključnega pomena za uspešno čebelarjenje. Številni čebelarji so k meni prihajali po nasvet, še posebej v času pojava varoj. Dober nasvet ob pravem času je vreden zelo veliko, rad povem, da v naših panjih čebele nikoli niso umirale. Čebelje družine na sedmih satih smo v kritičnih časih zlahka prodali za nadomestitev izgub. Na obisku pri nas je bilo veliko skupin čebelarjev iz domovine in drugih držav. Nekaterim smo nato pošiljali tudi matice. Ljubezen do čebel sem prenašal tudi na mlajše rodove, na OŠ Semič sem 12 let vodil čebelarski krožek in v ta namen priskrbel tudi čebelnjak, ki ga je izdelal in postavil Janko Pislak, financiral pa Medex.

V času vojne na Hrvaškem nismo pozabili na svoje prijatelje čebelarje na področju nekdanje Jugoslavije. Takrat sem v Zenico poslal 94 naseljenih LR-panjev. G. Nijazu Abadžiću, ki je bil čebelar in novinar na Televiziji Sarajevo, sem poslal tudi denarno pomoč. V uničevalnem vojnem času človeku pomaga preživeti vsaka najmanjša poteza dobrote, kar sem kot otrok izkusil tudi sam.

Z ekološkim čebelarjenjem sem začel že sam. Bil sem član društva Ajda pri Vrzdencu pri Horjulu pri gospe Meti Vrhunc. Leta 1990 je bil moj sin Bojan, ki nadaljuje čebelarsko tradicijo, na enomesečnem tečaju v Nemčiji pri g. Matthiasu Thunu, svetovno priznanemu strokovnjaku za bio-

dinamično kmetovanje in čebelarjenje. Pri njem je pridobil veliko dragocenih znanj o biodinamičnem čebelarstvu s 600 čebeljimi družinami. Marca 1991 smo gospoda Thuna povabili v Semič, da nam je predaval. Naslednje predavanje g. Thuna je bilo 8. 11. 2003 na Kmetijski šoli v Novem mestu, direktor kmetijske šole g. Tone Horvat se je tega zanimive-

ga dogodka še dolgo spominjal. Naslednji dan je g. Thun predaval v Čebelarskem centru v Lukovici in na Bledu. Sedaj imamo že 18. leto certificirano ekološko čebelarstvo in tudi blagovno znamko Biodar. Čebele zdravimo z mravljinčno in oksalno kislino, s katerima se da ob pravem času na strokoven način narediti vse.

Kako smo ustanovili Klub dolenjskih in belokranjskih čebelarjev ter ohranili spomin na Petra Pavla Glavarja, velikana slovenskega čebelarstva

Čebelarji smo močnejše povezani z naravo kot predstavniki drugih kmetijskih panog, še posebej tesno pa sodelujemo s sadjarji. Tako je bilo tudi oktobra 1994, ko smo belokranjski čebelarji z bogato čebelarsko razstavo sodelovali na drugi Vseslovenski sadjarski razstavi v Metliki. Sadjarji so se na razstavi izjemno potrudili, prav nič pa za njimi nismo zaostajali čebelarji, saj smo pokazali bogato bero čebeljih pridelkov in na pregledni razstavi poudarili izjemen pomen čebelarstva.

Pri pripravi te razstave sem sodeloval s takratnim predsednikom ČD Metlika, agronomom Janezom Gačnikom. Veliko sva govorila o pomenu čebelarstva in o načinih, ki bi izboljšali njegov napredek. Predlagal sem, da bi ustanovili Klub dolenjskih in belokranjskih čebelarjev. Gospod Gačnik je to idejo podprl, saj se je zavedel, kako pomembno je medsebojno sodelovanje čebelarjev na širšem področju Dolenjske. Takoj sem navezal stik z gospodom Ivanom Somrakom, predsednikom ČD Novo mesto. Tudi on je z navdušenjem sprejel zamisel o sodelovanju, zato smo prvi skupni posvet pripravili v domu upokojencev v Novem mestu, kamor smo povabili tudi druga čebelarska društva. Sestanek je bil uspešen in zaginano smo se lotili dela.

Naloga Kluba dolenjskih in belokranjskih čebelarjev je bila povezovati in izobraževati čebelarje ter ozaveščati čim širši krog ljudi o pomenu in koristnosti čebelarstva. Naš član agronom g. Dušan Kresal je v časopisu *Dolenjski list* objavil serijo strokovnih člankov o čebelarstvu. Ti so bili v tistem času precej odmevni in za ljudi zelo koristni. G. Janez Gačnik je prispeval članke o sadjarstvu in čebelah, g. Janez Firm pa je večkrat objavil zanimive recepte, popestrene s čebeljimi pridelki. Jaz in Ivan Somrak sva skrbela za strokovna izobraževanja ter objavo člankov v *Dolenjskem listu*. G. Jože Volčjak je vodil čebelarske krožke po OŠ v Novem mestu in organiziral državno tekmovanje mladih čebelarjev iz vse Slovenije. Sodeloval je tudi pri pripravi čebelarske razstave v prostorih novomeške gimnazije. Klub dolenjskih in belokranjskih čebelarjev je ves čas svojega delovanja organiziral številne dejavnosti in izobraževanja o zatiranju varoj. Na kmetijski šoli v Novem mestu smo

pripravili predavanja o vzreji matic. Tečaj je vodil dr. Janez Poklukar, uspešno pa smo ga zaključili v Podstenicah. Tam smo opravili izpit, nato pa je sledila zabava.

Naš klub je imel ves čas svojega delovanja vzornega in prizadevnega tajnika, g. Miho Burgerja. Blagajnika nismo imeli, denarja tudi ne, delali smo predvsem za »lepa hvala« in pri tem vedno zmagali, saj nam je delo v klubu prinašalo globoko zadovoljstvo. Klub je prenehal delovati ob ustanovitvi Regijske čebelarske zveze Petra Pavla Glavarja za Dolenjsko in Belo krajino (RČZ PPG).

Čebelarji smo svoje delo nadaljevali v RČZ PPG, ki je bila ustanovljena 16. 6. 2003 v Podstenicah. Pobudniki za njeno ustanovitev so bili člani nekdanjega kluba ter vsa čebelarska društva na Dolenjskem in v Beli krajini. Šest let sem bil predsednik, nasledila pa sta me Marko Hrastelj in kasneje Anton Koželj. Vsa čebelarska društva so prispevala denar za izdelavo in nakup dveh bronastih doprsnih kipov P. P. Glavarja. Eden od njiju krasi dvorano ČZS na Brdu pri Lukovici. Dolenjski in belokranjski čebelarji smo ga namenili kot darilo ob odprtju Čebelarskega centra za slovenske čebelarje. Pod kipom je naveden seznam vseh čebelarskih društev, ki so prispevala denar za njegov nakup. Enak doprsni kip Glavarja krasi tudi njegovo kapelo na Lanšprežu.

Glavarjeva kapela v Lanšprežu pri Mirni na Dolenjskem je vihre druge svetovne vojne sicer prestala, vendar pa je bila v zelo slabem stanju. ČD Trebnje ter občini Trebnje in Šentrupert so si zelo prizadevali za obnovo kapele in uspelo jim jo je rešiti pred propadom. Pri tem je pomagala tudi RČZ PPG. 22. 5. 2004 sta v Lanšprežu potekala drugi čebelarski praznik in blagoslov prenovljene kapele. Sveto mašo in blagoslov kapele je opravil beograjski nadškof dr. Franc Perko, v pomoč mu je bil novomeški prošt gospod Jožef Lap. Prireditve se je udeležilo več kot 1500 čebelarjev in drugih gostov, na proslavi je ponosno plapolalo 38 čebelarskih praporov iz vse Slovenije. Kasneje smo priskrbeli za kapelo nov zvon. Zvon na Lanšprežu odtlej vabi vse ljudi dobre volje in veselo naznanja, da Lanšprež živi in da tukaj, v tej kapeli, v slovenski zemlji počiva Peter Pavel Glavar, veliki mecen slovenskega čebelarstva.

Mirko Pavlin

V naši družini smo med prvimi v Sloveniji uvedli čebelarški turizem (danes certificiran s tremi čebelicami). Ko so prišle varoje, še nihče ni vedel, kaj naj naredi. Sam sem se dal poučiti o tem, kjer koli sem se lahko, da bi lahko pomagal tudi drugim čebelarjem. Začeli smo se zbirati pri nas doma. Kasneje sem moral urediti prostor. Čebelarje sem pogostil s čebeljimi pridelki in nato predaval o želeni čebelarški temi. Iz tega se je razvil čebelarški turizem. Prihajali so tudi upokoјenci, ki niso vedeli ničesar o čebelah, in z zanimanjem poslušali. Sprejemali smo tudi razne skupine turistov, kar je odlična priložnost za promocijo čebelarstva in opozarjanje na izjemen pomen opraševanja, ki ga čebele opravljajo povsod po svetu. Številni obiskovalci so postali naši prijatelji, ki se radi vračajo v Semič.

V moji obsežni čebelarški zgodovini so se spreminjali tudi izzivi, ki jih prinaša čas. Od največje težave v čebelarstvu, varoj, ki ogrožajo čebele pri nas in povsod drugod po svetu, do sodobnih tehnologij, ki močno vplivajo na čebelarstvo. Eden takih izzivov so gensko spremenjeni organizmi, ki predstavljajo resno grožnjo za vse nas in za čebele. V Semiču sem zbral 2000 podpisov proti uvajanju takih organizmov. V Sloveniji je bilo takrat zbranih 18.000 podpisov, ki smo jih nato predali Vladi RS.

V dolgih letih moje čebelarske poti (na kateri je prejel vsa odličja A. J., III., II. in I. stopnje, različna društvena priznanja, red dela s srebrnim vencem, odlikovanje Petra Pavla Glavarja I. stopnje od Regijske čebelarske zveze PPG, katere ustanovitelj je tudi bil, ter častno članstvo v ČD Semič in odlikovanje

Mirko Pavlin s svojo ženo pred njunim domom v Semiču

Foto: MB

občine Semič, op. ur.) se je spremenilo marsikaj: številna orodja, priprave in pripomočki so postali sodobnejši, internet pa je postal vir najrazličnejših informacij. Toda ne smemo pozabiti, da resnični čut in spoštovanje do narave lahko pridobimo le v neposrednem stiku z gozdovi, polji, travniki ... Iz tega razloga je nadvse pomembno, da prenesemo globoko spoštovanje do čebel in vse narave na mlade rodove. Nam bo uspelo? Mislim, da bo in mora. Možnosti za izobraževanje mladih je veliko. Kdor pa tega noče, naj lovi ribe ...

Mirko Pavlin

(z njim sva se pogovarjala Anton Tomec in Marko Borko)

Članarina Čebelarske zveze Slovenije za leto 2018

Upravni odbor Čebelarske zveze Slovenije je na svoji 12. redni seji, 4. oktobra 2018, sprejel sklep o članarini ČZS za leto 2019, ki ostane enaka kot v preteklih letih, in sicer: enotna članarina ČZS za leto 2019 je 36 EUR. Znižana članarina za člane, starejše od 80 let, ter za čebelarje invalide 1. stopnje je 20 EUR, znižana članarina za učence, dijake in študente je 15 EUR,

za družinske člane (čebelarje, ki živijo v skupnem gospodinjstvu) pa 10 EUR.

Blagajnike oziroma vodstva čebelarskih društev prosimo, da članarino zberejo najpozneje do konca januarja 2019 ter jo nakažejo na transakcijski račun ČZS, št. SI56 0318 6100 2214 727. V okence Sklic na št. obvezno vpišite šestmestno šifro svojega društva. Naročnina za Slovenskega čebelarja za naročnike nečebelarje za leto 2019 je 45 EUR, za tujino pa 50 EUR. Posamezna številka SČ stane 4 EUR za člane, za nečlane pa 7 EUR. Blagajnikom in vod-

stvom čebelarskih društev se zahvaljujemo za njihovo požrtvovalno delo.

Da bi v našo organizacijo – Čebelarsko zvezo Slovenije – vključili čim več čebelarjev, je upravni odbor ČZS sklenil, da čebelarskemu društvu za vsakega novega člana ob plačilu članarine ČZS pripada nagrada v vrednosti 21 EUR. Za nove člane torej društva v letu 2019 nakažejo ČZS 15 EUR, razliko do enotne članarine v vrednosti 21 EUR pa obdrži kot nagrado.

ČZS

Zastava svetovni dan čebel na čebelarskih prireditvah

Na seji Upravnega odbora ČZS oktobra 2018 je bil na predlog predsednika ČZS g. Boštjana Noča sprejet sklep, da odslej na vseh prireditvah, kjer bo prisoten prapor Čebelarske zveze

Slovenije, tega vedno spremlja tudi zastava svetovni dan čebel. Za prvega zastavonošo je bil imenovan g. Anton Noč. Organizatorji prireditve lahko za prisotnost zastavonoše z zastavo svetovni dan čebel zaprosijo na tajništvu ČZS.

Tajništvo ČZS

Foto: Klemen Lajavec Photography